

Michaela Mitroci

Až vyjde slunce

Až vyjde slunce

Michaela Mitroci

Až vyjde slunce

Prolog

Byla deštivá jarní noc, přesně taková, při které je nejlepší zalézt do peřin a pořádně se vyspat. I dívka, ležící v posteli, toužila po klidném spánku, ale místo toho se ocitla v noční můře, která byla o to děsivější, že jí připomínala minulost – skutečnou minulost.

Postel, na které ležela, spíš než místo k odpočinku připomínala bitevní pole – polštáře se povalovaly všude okolo, peřina uvnitř povlečení tvořila nevzhlednou bouli a zmuchlané prostěradlo svírala v ruce, jako by pevným stiskem mohla zmírnit tu neskutečnou bolest. Podvědomí ji mučilo a vzpomínky se navracely až příliš živě.

Stojí uprostřed velké budovy, patřící bankovní společnosti. Je součástí všeho dění jako již stokrát předtím, ale nikdo ji nevidí. Její přítel, ležící uprostřed síně, se zvedá... chce ho varovat, aby zůstal ležet. Z úst jí nevychází jediná hláska, jako by byla němá. Ta bezmoc je ničivá. A potom to přijde - hrdlo se jí stahuje děsem... ví, co bude následovat. Spolu s hlasitou ranou se objevuje zvětšující se rudá skvrna na bílé košili. Muž padá k zemi a ona křičí...

Amélie hlasitě křičela, po tvářích jí stékaly slzy stejně jako vždy, když skončil tento nechtěný návrat do minulosti. Zamrkala očima do prostoru - kolem nic než tma. Pohlédla na budík, ale displej

nesvítil. Sáhla tedy po mobilu, který zanechala na nočním stolku, než šla spát... nahmatala ovšem jen prázdno. Chystala se rozsvítit lampičku, ale nedostalo se jí příležitosti – stín, temná silueta postavy stojící mezi dveřmi, ochromila její tělo i mysl strachem. Nebyla schopná slova, ani pohybu. Mohla pouze zírat na to, jak se stín mění... stává se skutečnějším, až nabyl zcela pevného stavu.

Ramena toho stvoření byla tak široká, že se sotva mezi dveře vešla, byl vysoký a mohutný. *Měla by křičet, proč už nekřičí?* Hlas se jí zadrhl hluboko v hrdle a strach ještě zesílil, když se muž začal pomalu pohybovat. Otáčel se směrem k ní, dokud mu nemohla pohlédnout do obličeje. První pohled do jeho tváře jí zastavil srdce - stál tam *on*. Stejně oči - jen tvrdší pohled, černé vlasy o trochu delší, tělo nezvykle obrovské. Hleděl na ni s bolestným výrazem ve tváři. Byl to její Sam - byl jiný, ale byl to on.

Trvalo sotva vteřinu, než vyskočila z postele a bez přemýšlení se mu vrhla kolem krku. Nechtěla nic víc, než ho obejmout, potřebovala se toho přeludu dotknout dřív, než se rozplyne, ale dostala mnohem více. Jeho rty našly její, načež se do sebe hladově zaklesly - dva osamocené zoufalé roky v jednom jediném polibku.

Zvedl ji ze země a ona mu ovinula nohy kolem pasu, jako by se chtěla zbavit veškerého prostoru, který by je mohl rozdělit... *Proč jsem se jen nezbláznila dříve?* napadlo ji.

Cítila chlad na zádech, jak ji položil na postel. Jemně vyhrnul bavlněné tílko, čímž odhalil její ňadra, aby se mohl věnovat vztyčeným bradavkám. Sten jí vyrazil z hrdla, když jednu z nich jemně skousl a spolu s tím pronikl do jejího těla.

Splynuli spolu v dokonalém spojení a ona si uvědomila, že se po dvou letech poprvé nadechla, protože chtěla, ne protože musela.

S vidinou rozplývající se postavy, upadla do hlubokého klidného spánku.

Kapitola 1.

Amélie seděla za svým stolem v malé kanceláři, která předcházela rozlehlé hale, kde sídlil její nadřízený – majitel advokátní společnosti pan Kober. Měla by vyřizovat korespondenci - kupila se před ní na vysoké hromadě. Místo toho nepřítomně kroužila lžičkou v šálku studeného čaje, neschopná vyrovnat se s realitou.

Od živého snu, který se jí zdál, uplynulo více než dva měsíce, přesto nedokázala zapomenout. Vracela se k němu v myšlenkách znovu a znovu. Zpočátku si myslela, že to co prožila, bylo skutečné. Když se ráno vzbudila, měla rty citlivé a tělo živé. *Poznáš přeci, kdy se s někým milovala, nebo ne?* Zpočátku si byla jistá, že se za ní Samuel vrátil, ale s každým dalším uplynulým dnem se více přikláněla k možnosti, že je skutečný blázen.

Nevěřila na duchy a viděla, jak Samovo mrtvé tělo uložené v rakvi, klesá po obřadu do země. Věděla, že ho ztratila a to navždy. *Ale bylo to tak skutečné,* přejela si prstem po rtech. *Jasně, říkej si, co chceš, prostě jsi cvok. Zrovna mluvíš sama se sebou... perfektní.*

Původně zamýšlela, že se svěří Janě – své nejlepší přítelkyni, ale starosti, které by jí tím způsobila, nebyly vhodné. Pravděpodobně by si myslela, že své šílenství po dvou letech dovedla k dokonalosti a začala se o ni strachovat právě ve chvíli, kdy se má věnovat plánování své svatby, která je už za pár týdnů... *Už ani ne za měsíc! A*

já jdu za svědka... jsem svědkyně na nic, nadávala si. Musí se dát už konečně dohromady... a sama.

Aby přišla na jiné myšlenky, otevřela diář. Nejprve si připomněla, co je vlastně za den, poté prohlédla seznam plánovaných událostí. *Nic zajímavého... pro změnu*. Otočila stránku... *Narozeniny, jasně její narozeniny*. Doufala, že si na ně nikdo nevzpomene. Rodiče bydleli naštěstí daleko a navštěvovali ji minimálně, za což byla vděčná. Ne, že by měli špatný vztah, to vůbec ne, avšak od doby, co Sam zemřel, mohla sledovat, jak ji všichni pozorují s lítostí v očích... jak se bojí před ní radovat, což jí ještě více připomínalo jeho ztrátu.

„Slečno Golová?... Slečno Golová! Mám pro vás balíček,“ oznámila doručovatelka, která byla ráda, že se jí konečně podařilo upoutat její pozornost. Musela vejít někdy během doby, kdy byla zabraná hluboko ve svých myšlenkách... *Jednoduše zase mimo*, pomyslela si. „Zde to podepište, prosím,“ ukázala na malé místo ve spodním rohu papíru, podávajíc jí tužku. „Děkuji. A tohle je vaše,“ položila čtvercovou krabici na stůl, načež se dala na odchod.

„Já také děkuji. Přeji hezký den.“

Neočekávaný balík ležel na posledním kousku volného místa, které nabízel její pracovní stůl. Strhla ochranný tlustý béžový papír a pod ním spatřila pěkně zdobenou krabici. Zvědavě odklopila víko, aby následně vytáhla hromádku látky, ze které se vyklubaly šaty - krásné šaty barvy šerříku. *Její oblíbená barva - rozhodně musí být od Jany! Dohodly se ale přeci, že žádný dárek nechce*.

Popadla telefon s úmyslem, připomenout kamarádce, že ji nikam nevytáhne, i kdyby ji do těch šatů sama oblékla.

„Hezký pokus, Jani,“ vynechala pozdrav a přešla rovnou k věci.

„*O čem to mluvíš? Víš, že mi chemie nikdy nešla,*“ odpověděla přítelkyně pobaveně.

„Ty víš, o čem. Ty šaty jsou krásné, ale doufám, že od nich máš účtenku.“

„*Jaké šaty?*“ zeptala se překvapeně.

„No tak – ty fialové. Nedělej, že nevíš, o čem mluvím!“

„*Ali, já o žádných šatech opravdu nevím, ale když už jsi u těch dárků, mohly bychom naplánovat tvé narozeniny,*“ kamarádka trpělivě vyčkávala na odpověď, zatímco ona přemýšlela, kdo jí tedy poslal ty šaty? „*Ali, si tam?*“

„Ano, jo jsem... Víš co, asi se potřebuji opít. Už jsi něco naplánovala, že?“ ušklíbla se.

„*Jenom něco malého,*“ potvrdila s nevinným tónem Jana.

„Dobře, tak se domluvíme později. Mám tu ještě hodně práce,“ povzddechla si při pohledu na kopec obálek.

Kvůli nesplněné práci musela zůstat v kanceláři déle, ale aspoň se zbavila většiny dokumentů, které zaplňovaly její stůl. Když měla hotovo, posbírala všechny důležité věci a uschovala je do kabelky, připravena odejít. Náhle se však otevřely dveře od ohromné pracovny jejího nadřízeného, který se staral snad o všechny velké lotry... a že se mu dařilo. Muž zastavil přímo před ní, čímž jí zablokoval východ. Ali při tom uvědomění zamrazilo, ale nic na sobě nedala znát.

„Potřebujete něco, pane Kobere?“ zeptala se po pár vteřinách, kdy v ní, jak se zdálo, naschvál vzbuzoval nervozitu.

„Máte schůzku?“ hleděl se zájmem na pootevřenou krabici s šaty.

„Ne, to je jen dárek k narozeninám,“ odpověděla nejistě.

„Takže máte narozeniny,“ vyzvídál dál.

„Až za týden.“

„Mohl bych vás také něčím potěšit?“ pohladil ji po tváři. Dívčiny hnědozelené oči nedokázaly skrýt rozpaky, ani strach, jaký v ní jeho dotek probouzel. *Rychle pryč. Rychle pryč. Řekni ne a odejdi.*

„Nedělejte si škodu... Promiňte, musím už jít. Hodně... hodně pospíchám.“

„Přemýšlejte nad tím, umím být štedrý,“ neochotně uvolnil cestu a umožnil jí projít.

Kapitola 2.

Amélie v mžiku popadla krabici a spěšně proběhla chodbou k výtahu. Teprve když se kabina zavřela, dovolila si opět klidně dýchat. Musí si najít novou práci, protože s tímto chlapem nechce mít nic společného. Nicméně potřebovala práci, která byla dobře placená jako právě tato, protože nájem a hypotéka na dům, který koupili před Samovou smrtí, ji stály spoustu peněz. Jenže teď jí nadřízený začal dělat návrhy a ona dostala strach...

Jeho pohledy na sobě cítila pokaždé, když ji zavolal do své kanceláře – dokonce se bála na něj podívat, aby si to nevyložil špatně. Naštěstí k němu musela chodit pouze v době, kdy jeho osobní asistentka měla z nějakých důvodů volno. Nikdy se ale o nic nepokusil... až do dnes.

To je na nic, proběhlo jí hlavou, ale to už se dveře výtahu s oznámením, že se nachází v podzemí, otevřely a vzápětí ji ovanul chladný vzduch.

Vydala se ke svému autu. Očividně zde byla kromě nadřízeného poslední, přesto se pro jistotu rozhlédla po okolí... Nohy jí přimrzly k zemi při pohledu na stín uprostřed parkoviště - velký temný obrys se jako mlha vznášel ve vzduchu. Zavřela oči, tohle se jí musí zdát, znovu je otevřela. V tu chvíli se dal stín do pohybu, mířil k ní - černý mrak plující vzduchem.

Amélii zaplavil adrenalin, díky čemuž se dala do běhu. Utíkala,

jak nejrychleji mohla, když ji zasáhl prudký náraz větru, až se zakymácela. Otočila se, připravena na cokoliv, ale nic neviděla. Překonala proto zbývající vzdálenost ke svému vozu. Jakmile usedla za volant, vítr se zvedl tak, že se její auto nahnulo ke straně. Vlna vzduchu se pohybovala dál přes parkoviště, nabírala na síle... pokračovala až k autu nadřízeného, které vzlétlo do vzduchu, dvakrát se přetočilo, než narazilo na stěnu a zdemolované přistálo opět na zemi.

Byla v šoku, krčila se v autě a z očí se jí valily slzy. Co to bylo? Co se to proboha stalo? Pohlédla na drahý vůz, který byl zcela zničený.

Netrvalo dlouho, než přiběhl vedoucí ochranky, který měl na starost bezpečnost budovy i samotného pana Kobera. Při pohledu na zdemolovaný vůz hned věděl, že co nevidět začne řev. Zkontroloval zbylý prostor, až spatřil malé auto zaparkované v protějším rohu. Ihned se vydal tím směrem. Uvnitř spatřil krčící se ženu. Hlavu měla skloněnou ke kolenům a celá se třásla. Plakala, očividně byla vyděšená, protože když zaklepal na okénko, začala ječet na celé kolo. Když se utišila, naznačil jí, aby odemkla dveře.

Zaklepání Amélii vyděsilo tak, že začala hlasitě křičet. To je ochranka. To je v pořádku, uklidnila se. Prsty jí naznačoval, aby otevřela dveře. Zdálo se však, že má celé tělo mimo provoz. Sledovala, jak muž z ochranky telefonuje. Pravděpodobně volá policii a podle toho, jak se chová ona, tak i záchrannou službu. Seber se, přinutila prsty sevřít kliku, uvolnit zámek a otevřít dveře.

Vystoupila z auta, bohužel ale zjistila, že ji nohy neunesou a kolena se jí slabostí podlomila. Skončila by jistě na zemi, kdyby ji

muž hbitě nepodepřel. Téměř se neznali – pouze jí kdysi pomohl s autem, které ne a ne nastartovat. Ted' jí pomohl podruhé – vedl ji opatrně k obrubníku, kde se mohla posadit, načež ji informoval o zavalané pomoci.

„Jste v pořádku? Co se tu stalo?“ zeptal se a zřejmě doufal, že mu neomdlí před očima.

„Ano, děkuji. Já vlastně... ani nevím,“ hlesla. „Prostě... prostě se zvedl vítr, zničehonic... prohnal se kolem a nakonec narazil do toho auta,“ ukázala na Koberův vůz.

„To je opravdu divný. Myslel jsem, že mi něco uniklo. Viděl jsem to,“ vysvětloval. „Bude asi naštvaný, co?“ dodal s povzdechem, ale vzápětí se usmál.

„Pravděpodobně bude několik dní řídit a nebude s ním k vydržení – vlastně žádná velká změna,“ protočila oči a položila si hlavu zpět na kolena.

„Ještě, že jsou tu ty kamery.“

„To tedy ano, nerada bych, aby to bylo na mě,“ ušklíbla se ironicky, protože ji představa, že by to byla ona, kdo dal tomu auto na frak, vcelku lákala.

Seděli vedle sebe v tichosti na obrubníku. Amélie se dál pohupovala sem a tam v pravidelném rytmu a snažila se dát do pořádku, když náhle ucítila jemné pohlazení po rameni. To jako vážně? Zvedla hlavu a pohlédla na místo, kde očekávala mužovu ruku, ale nebylo tam nic. Pocit doteku mezitím zmizel. Otočila se na druhou stranu a viděla, že sedí se zkříženými rukama a nevěnuje jí pozornost.

Z myšlenek ji probral zvuk sirény. Nejprve vjela do podzemí sanitka, hned za ní policie a teprve nyní přišel i pan Kober. Nejspíš

se obával, že mohlo jít o nějaký útok na jeho osobu. Jinak si nedovedla vysvětlit, že se neukázal již dříve.

Muž z ochranky ukázal doktorovi vystupujícímu z vozu na místo, kde seděla a ten se k ní ihned vydal. Poté k němu přistoupil policista s nadřízeným, který působil dojmem rozzuřeného býka a dožadoval se vysvětlení.

„Pokud dovolíte,“ oslovil policista Kobera, který ztichl. „Co se tu stalo?“ zeptal se klidně.

„Bude lepší, když se na to půjdete podívat sám. Je to na záznamu z kamery,“ navrhl nejsnazší řešení.

„Máte bolesti? Není vám nevolno?“ vyptával se doktor.

„Ne, vlastně jsem v pořádku, vůbec nic mi není,“ ujišťovala ho a cítila se trochu trapně, proto byla ráda, když ukončil svou prohlídku a doporučil jí pouze trochu odpočinku.

„Slečno Golová, počkejte!“ otočila za hlasem.

„Přežil jste,“ konstatovala zvesela.

„Jen díky záznamu z kamery – úžasná věc. Takže mám teď volno. Nechcete zajít na něco k jídlu? Nevypadáte ještě úplně v pořádku.“

Pravda byla, že se necítila na to být sama. Navíc ji zradil žaludek, který se v posledních týdnech hlásil o jídlo až příliš často.

„Dobře, souhlasím,“ pokrčila rameny. „Kam chcete jít?“

Kapitola 3.

Samuel se zády opíral o zeď těsně vedle díry, kterou po sobě zanechala jeho pěst. Tohle hodně pokazil, sakra hodně. Jak mohl takhle ztratit kontrolu? Neuměl číst myšlenky, ale vnímat emoce, byla část jeho daru... nebo spíš prokletí. Dokonale cítil, jak toho zmetka vzrušuje její strach. Ale o co byl lepší, když i on Ali vyděsil k smrti.

Nepřemýšlel, když ji sledoval k vozidlu, pouze vnímal, jak je vystrašená a toužil se pomstít tomu, kdo to způsobil. Vidět ji takhle bezbrannou a osamělou, mu bránilo rozumně myslet... a potom se to stalo, vztek ho přemohl natolik, že kolem něj začal vířit vzduch.

Nebylo pochyb o tom, komu patří luxusní vozidlo stojící nedaleko stěny. Vyrázil kupředu a do nárazu dal veškerou sílu. Vůz vylétl do vzduchu... a tím všechno pokazil – Ali se skrývala ve svém autě a plakala – jeho vinou.

Amélie v doprovodu nového známého vstoupila do nedaleké kavárny, která poskytovala velmi pěkný výhled na proudící Vltavu. Uvnitř bylo mnoho volných stolků, od kterých by mohli sledovat plující výletní lodě plné nadšených turistů, ale muž zamířil do nejvzdálenějšího koutu místnosti, aby měli soukromí.

Kožená křesla byla měkká tak akorát, aby hostům poskytovala dostatek pohodlí a na místě, kde se usadili, bylo příjemné tlumené

osvětlení, oproti stolům vpředu u okna, kam právě dopadaly poslední paprsky zapadajícího slunce.

„Takže... co si dáš? Promiň – co si dáte?“ pousmál se omluvně.

„Ne, tak je to lepší,“ vrátila mu úsměv. „Jsem Ali.“

„Martin. Ali jako Alice?“

„Jako Amélie.“

„Moc pěkné jméno. Moje prateta se jmenuje Amálie... ne, že bys mi ji připomínala, ona je... no není zrovna moc přitažlivá,“ zdvihl obočí nad svým vysvětlením. „To byla zbytečná informace, že?“

„Jo... tedy vlastně ne – je fajn vědět, že ti nepřipomínám nehezkou pratetu,“ zacukaly jí koutky.

„Chtěl jsem říct, že ty jsi moc hezká na rozdíl od ní a to jméno je jediné, co máte podobné.“

„Dobrý večer, máte vybráno?“ vyrušil je příchod servírky.

„Amélie?“

„Ali,“ opravila ho. „Dala bych si skleničku bílého, prosím.“

„A vy, pane?“ rozzářila se servírka při pohledu na Martina, což přinutilo Ali, aby si ho také pořádně prohlédla. Velké tmavě modré oči – jako kdyby hleděla do hlubokého moře. Na krátko zastřižené kaštanové vlasy a hezké, možná příliš jemné rysy v obličeji, které mu však neubíraly na přitažlivosti. Vůbec se nedivila, že je z něj dívka celá paf.

„Červenáš se,“ podotkl, jakmile servírka odešla.

„Vážně?“ zrudla ještě víc, protože myslela právě na něj. „Já... dlouho jsem nikde s nikým nebyla,“ netušila, proč se mu svěřila.

„Tomu nevěřím.“

„Já... já nerandím.“

„Není to škoda?“

„Ještě se na to necítím.“

„Ošklivý rozchod? Promiň, chápu, nic mi do toho není,“ odmlčel se, čímž ji přinutil dál mluvit.

„Ten nejošklivější. Můj snoubenec – on je mrtvý... zastřelili ho při přepadení banky,“ řekla sotva slyšitelně, ale i tak byla hrdá, že to vůbec zvládla vyslovit – to bylo poprvé.

Nicméně to neskutečně bolelo – přiznat pravdu – Martinovi nebo sama sobě? V hlavě jí zazněla podobná slova, která kdysi vyslovila reportérka ve zprávách - mladý muž byl zastřelen při přepadení banky. Slzy se jí hnaly do očí, proto začala rychle mrkat. Nechtěla se před ním rozbrečet.

„To mě mrzí. Jsem rád, že jsi mi to řekla, aspoň neřeknu nic nevhodného.“

„Nevhodné by bylo mlčet,“ ujistila ho a pokoušela se o úsměv.

„Dobře, slibuji, že tě ze mě ještě bude bolet hlava nebo aspoň z toho vína,“ snažil se uvolnit atmosféru a během okamžiku se mu to opravdu povedlo.

Musela uznat, že je to okouzlující muž – nejen pohledný, ale také milý a zábavný. Byla ráda, že teď tady sedí právě s ním, protože se mu dokonce podařilo, že zapomněla na celou tu dnešní událost... až do teď, ale to nevadilo – na stole stála prázdná lahev vína a byl nejvyšší čas to dnes rozpustit.

Kapitola 4.

Když opustili vyhřátou kavárnu, zasáhl je čerstvý noční vzduch prosycený vůní jara. Byl osvěžující a pomohl Amélii aspoň trochu se probrat z opojení alkoholem.

„Asi je na čase jít spát,“ usmála se a zívla na znamení únavy.

„Určitě, musím se na zítřek vyspat. Určitě se bude řešit ta – ta dnešní věc. Uvidíme se ráno?“

„Já zítra nepřijdu. Vzala jsem si volno, i když teď už se cítím o moc lépe... díky tobě,“ znovu se jí hnala červeň do tváří.

„Můžu tě doprovodit?“

„Jistě, jestli tě to neobtěžuje, budu ráda. Nerada chodím v noci sama.“

Martin se po celou dobu držel těsně vedle Ali, ale vůbec se jí nedotýkal. Dokázal dobře pochopit dlaň semknutou v pěst, tak si aspoň užíval jejich letmých pohledů. Připadala mu krásná, vypadala jako křehká panenka a vzbuzovala v něm ochranné pudby... o to více, když teď věděl, čím si prošla.

Po cestě, kterou se vydali, minuli několik ne zrovna bezpečných míst a on nechápal, že by šla tudy opravdu sama, kdyby jí nenabídl doprovod. Místní obyvatelé zapadlých uliček nebudou zřejmě maskovaní superhrdinové.

Po půl hodince klidné chůze dorazili na obyčejně vypadající místo, kde se nacházelo hned několik panelových domů. Ali vyrazila k nejbližší budově a zastavila se pod schody.

„Jsem doma,“ oznámila.

„Jsi v bezpečí,“ dodal Martin. „Doufám, že se po okolí nepotuluješ v noci sama,“ potřeboval se ujistit.

„Ne, jsem strašpytel.“

„To je dobře. Takže, já už půjdu,...“ začal se otáčet k odchodu.

„Počkej... prosím,“ zastavila ho. „Já... to se ani nerozloučíme?“ nechápala, co to dělá. Že by za to mohlo vypité víno?

Martin se vrátil a zastavil se těsně před ní. Dlouhou dobu na sebe hleděli v očekávání toho, kdo z nich udělá první krok... a byl to Martin. Sklonil se k ní a ona mu vyšla vstříc - zaklonila hlavu, připravená na setkání jejich rtů. Těsně než však zavřela oči, uviděla ve stínu za jeho zády siluetu ohromného muže. Vyděsila se a s prudkým nádechem uskočila z Martinova dosahu. Ten se vzápětí otočil na místo, kam směřoval její ustrašený pohled, ale neviděl nic než tmu. Chtěl se zeptat, co se stalo, ale to už se s ním Amélie loučila mávnutím ruky. Hnala se do schodů, otočila klíčem v zámku a zmizela uvnitř paneláku. Stejně rychle pokračovala až do svého bytu, kde se zamkla. Zády se opřela o dveře a celá roztřesená se po nich svezla na podlahu. Jak dlouho ji ten stín bude pronásledovat? Měla by zase začít navštěvovat psychologa?

Potřebovala rozehnat své obavy a věděla, co jí pomůže - horká voda jí vždy skvěle vyčistila hlavu, proto zamířila rovnou do koupelny, kde zapnula sprchu. Zatímco stoupající pára zahřívala místnost, pustila v obývacím pokoji rádio, aby přerušila nepříjemné ticho, načež se vrátila do koupelny. Teplá voda jí poskytla očekávanou úlevu.

Když se konečně cítila dobře, usedla do křesla v obýváku. Dodala si odvahy a natočila ho tak, aby mohla sledovat prostor za oknem -

místo, kde viděla onen stín. Potřebovala se ujistit, že tam vlastně nic není.

Nevěděla, jak dlouho tam seděla a hleděla do prázdna, než ji přemohl spánek.

Samuel se rozhodl Ali zkontrolovat kvůli tomu, co dnes způsobil. Jestli mu předtím připadala vyděšená, tak po jeho vystoupení mohl být rád, že neomdlela hrůzou. Musí vědět, že je v pořádku.

Měl by ji nechat jít, ale přestože to zkoušel už mnohokrát, nikdy to nevydržel příliš dlouho. Přes všechna ta pravidla, která mu zakazovala ji navštěvovat, ji celé ty roky tajně sledoval. I po dvou letech ji vídával často plakat - nedokázala se s jejich rozdělením vyrovnat stejně tak, jako to nedokázal on.

Uvnitř bytu byla tma. Chtěl se ujistit, že již spí a doufal, že ji opět nebude trápit nějaká noční můra. Neměl ji po tom incidentu opouštět.

Právě, když se chystal přesunout do bytu, zaslechl v dálce dva hlasy. Jeden byl mužský - nepoznával ho. Za to ten druhý znal dokonale - patřil Amélii. Tělo se mu v tu chvíli napjalo. Věděl, že už mu nepatří, ale byla to zcela automatická reakce, kterou nedokázal ovládnout.

Zanedlouho vyšli z uličky. Mířili k domu, kde bydlela. I na dálku mohl cítit, jak moc po ní ten muž touží. Naproti tomu v jejích pocitech vládl naprostý zmatek. Co když si někoho našla?

Věděl, že je neskutečný sobec, protože pro něj truchlila již dlouho. Neměl sem chodit, ale teď už to nemohl změnit – byl tady a celé to sledoval. Viděl, jak zastavili pod schody... jak ho zavolala zpátky... jak mu nabídla své rty... V tom okamžiku by mu nejraději

urval hlavu. Nedokázal se na to dívat, patřila jemu - navždycky. Proto se dřív, než stihla zavřít oči, přesunul za záda onoho muže.

Ukryl se ve tmě, kde nechal své tělo zformovat do té míry, aby ho na poslední chvíli zahlédla. Výsledek na sebe nenechal dlouho čekat – znovu ji vylekal. Vyplašené oči upírala na místo, kde se právě rozplynul, načež se dala na útěk.

Sam zůstal nadále poblíž. Pozoroval, jak se rozsvítila světla uvnitř bytu a hlídal každý její pohyb do té doby, kdy spočinula v křesle, odkud se snažila vypátrat... vlastně hledala jeho. Nakonec, když usnula vyčerpáním, se přemístil přímo do bytu, aby ji přenesl do postele. Lehl si vedle ní a jemně ji hladil po vlasech. Toužil po budoucnosti po jejím boku.

Vybavil se mu den, kdy se tento sen rozplynul - den kdy zemřel a stal se Válečníkem.

Byl zrovna v bance. Vydal se směrem k jedné z volných přepážek, ale než tam došel, vtrhl dovnitř ozbrojený muž. Křičel, ať si všichni lehnou na zem - udělal to.

Ležel a chlap nervózně hulákal na všechny okolo. Najednou se něco stalo - nedokázal ovládat své tělo. Jenom přihlížel tomu, jak se zvedá. Zločinec na něj řval, ať si kouká lehnout, ale on nemohl. Potom už jen cítil ostrou bolest a rána ho srazila na zem. Krvácel... umíral.

Později se probudil ve velké zářivě bílé místnosti. První, co ho napadlo, bylo, že necítí žádnou bolest. Kde je – v nemocnici? Otočil hlavu do strany a spatřil muže: „Vítej doma, Válečníku,“ pronesl hrdě.